

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

En högst ömkelig och märkwardig

W i s a

om

Pigan, som trampade på brödet.

E moll.

3 | 07 1, 2 3, 4 | 55 3, ||

3 | 21 4, 3 | 21 —: ||

3 | 55 4, 2 | 33 2, ||

07 | 12 3, 2 | 11 07, ||

3 | 21 4, 3 | 21 — ||

Med sorgse ton jag sjunga will, Om ett
förfärligt under: Du som det hör, märk no-
ga till, Och mins det alla stunder. I Sib-
bau By wid Vene strand, I Pommeren det
wåna land, Är denna saken händer.

2. En fattig Bonde bodde der, Och
Barn han hade många, Som gjorde honom
stort besvär, Om bröd han nödgas gånga;
Men äldsta Dettren af sin Far Samt Mor
och Spffon affked tar, Och ger sig bortattjena.

3. Den samma kände icke sig, Se'n hon
sig sjelf fick råda; Men rusad' oförigtelig I
Kroppss- och Sjåla-wåda; Ty hwad förtjenst
hon kunde få, Till pråkt och ståt det skulle
gå, Och till högfärdig lefnad.

4. Husbonden sade: Piga kår, Låt sådant
högmod falla; Betänk af hwad för folk du
år, Hwad skall man dig wäl kalla? Har du

till öfvers af din lön, Så gif din Far, Det
är min bön! Han tigger ju sin föda.

5. Hon swarad': jag är ung och skön,
Men granna kläder felar, Hwad vill förstå
min lilla lön, Om jag med Far min delar.
Som andra prydde måst' jag gå, Ej någon
tar jag något frå; Men sjelfwer det förtjenar.

6. En tid derefter hände sig, Att gamle
Fadren dödde, Då modren, som sig ynkelig
På klypp och krycka stödde, Bad dottern som
war tämligt rik, Till grafwen hjelpa Fadrens
lif, Som Gud det sjelf befaller.

7. Hon hade då på fjorton år, Sig
mycket godt förwårswat, Om hon med höge
modssyndnen swår, Guds gäfwor ej förderfs-
wat. Hon swarad': Det går mig ej an, Bes
grafwen hur I will och kan; Men jag mitt
Mynt ej svingrar.

8. Jag bör på nästa marknadsdag, Mig
nya kläder köpa, Ej höfwes då för mig, att
jag Dertill om lön skall löpa. Hur jag går
klädder hwar man ser, Stor sak hwad graf
man Gubben ger, Ej någon derom stöter.

9. Då hennes Fru slik hårdhet såg, Hon
mera Christligt tänkte, Barmherrighet i bene
ne låg, Hon ymnigt pengar skänkte; Der-
med den arma Qwinnan då Hugsvalad
månde genast gå, Sin döda att begrafwa.

10. Till sadder Pigan buden blef; Hon
dersför wäl sig prydde: Gaf Gud och dygden

Elisjobref; Men högmodsbanden lydde. Des
Fru fick henne twenne Bröd, Att ge sin
Mor som led stor nöd, Och sådan hjelp be-
höfde.

11. När hon ett stycke hade gått, Och
harmfen bröden burit, Sin Frus barmher-
tighet försmått, På Modren häftigt swurit;
Kom hon der wägen oren war; Märk hwad
för medel hon då tar, Des nya skor att spara.

12. Här fanns ej sten, här fanns ej
spång, På den hon kunde klifwa, Så fring
war wägen allt för lång; Ej wil' hon smutsig
blifwa: Ty lägger hon de bröden så, Att hon
på dem kund' torrskodd gå; Men hämmen re-
san stäckte.

13. Des fötter fastna genast qwar, När
hon på Bröden tråder, På benen hon för-
gäfwes drar, Hon bannas och hon håder;
Men som en stor och jordsfast sten Ordrilig
står, Så hennes ben I marken synas fästa.

14. När hon sig således straffad ser, Bes-
gynnte hon att gråta, Af jord och himmel hjelp
hon ber, Med bleka kinder wäta. Allt folk
till Kyrkan skulle gå, Så gruslig syn de un-
dra på, Och Presten det förkunna.

15. Wid slutet måha Presten går Att
sielf det under skåda; Han ser hwar Syn-
derkan hon står, Och kan sig intet råda;
Om hjelp hon tigger hwarje man; De bju-
da till, men ingen kan, Des fot från mar-
ken röra.

16. Den Presten rådde henne till, Med
allwar bättring göra, Bekänna synden, ty då
will Gud arma syndarn höra. Hon roppe
då, jag usla Barn, Har sjelf mig snårt i
syndens garn; Förtjensten mig nu lönas.

17. Guds Ord jag aldrig åtkat har,
Hwad Presten sagt föraktat, Bedröfwat bå-
de Mor och Far, Werldslusta estertraktat.
Guds gåfwors misbruk war min lust; Nu
måttas jag af qwal och pust, Och sådant allt
med råtta.

18. I menniskor, som på mig se! Låt det
ta Eder lära: Att man bör Gudi dyrkan ge:
Föräldrar Fall man ära; Fly högmod som
en rot till allt, Som görs emot hwad Gud
befallt; Bli'n af min ofärd wisa.

19. Knappt Kunde hon de sista ord, Med
bruten röst framföra, För än den eljest sa-
sta jord, Begynte sig att röra: Hon knäppte
då sin händer hop, Och sanē så neder i en
grop, Som henne straxt beträkte.

20. O menniskor betänken Er: Högfär-
den låten fara, Och synden, hwar I honom
ser, Han är en farlig snara; Låt Pigans of-
färd skräma Er Från synd och stolthet mer
och mer, Om I will himlen ärfwa.

